

[Udenrigsministeren.]

disse drøftelser under en eller anden form; det er et ønske, der deles af vore allierede i NATO.

Der er således på en række felter taget skridt til en betydelig diplomatisk aktivitet, som er udtryk for, at der nu er vilje til en virkelig tilbundsgående drøftelse af en række europæiske problemer.

Den sikkerhedskonference, som forhåbentlig kommer i stand i nær fremtid, skal altså kun betragtes som ét, om end et væsentligt skridt i den langsigtede proces, som går ud på at tilvejebringe varig fred i Europa og nedbryde de kunstige skel mellem de europæiske lande.

Konferencen vil naturligvis ikke kunne løse alle udestående spørgsmål, og muligheden for afholdelse af yderligere konferencer må holdes åben. Jeg vil også gerne præcisere, at selv om det af konferencens navn fremgår, at den skal dreje sig om både sikkerheds- og samarbejdsproblemer, vil det nok være realistisk at regne med, at det især bliver samarbejdsspørgsmålene, der kommer til at præge forhandlingerne. Det hænger også sammen med, at styrkereduktionsproblemerne som nævnt bliver taget op til særlig behandling. Der bliver altså ikke tale om nogen ny europæisk sikkerhedsordning eller noget lignende i denne omgang.

Der er derfor heller ikke noget grundlag for en ændring af Danmarks sikkerhedspolitik, således som den fandt udtryk i fhv. statsminister Krags redegørelse ved folketingets åbning den 3. oktober i år, en redegørelse, som den nye statsminister jo også har tilsluttet sig, hvori det hed:

„Den atlantiske alliance er stadig rammen om Danmarks sikkerhedspolitik. Regeringen ser ikke i øjeblikket noget alternativ til medlemskab af NATO. Regeringen ønsker at understrege den atlantiske alliances dobbelte rolle som værn om vor sikkerhed og som udgangspunkt for en åben afspændingspolitik, først og fremmest over for Østeuropa.“

Det er netop vor faste forankring i det

vestlige fællesskab, der har muliggjort, at den nuværende regering lige som tidligere danske regeringer har kunnet gå så positivt ind for afholdelsen af sikkerhedskonferencen. Noget tilsvarende gælder de andre deltagende lande både i øst og vest: kun ud fra tilliden til, at deres egen sikkerhed er beskyttet, har de europæiske lande følt sig i stand til at engagere sig i drøftelserne om de fremtidige former for sameksistens og for samarbejde.

Det har under de hidtidige forberedelser været vort synspunkt, at konferencen måtte forberedes grundigt for at have udsigt til at give resultater, som kan være tilfredsstillende for alle parter. En mislykket konference er værre end ingen konference.

Der er derfor i udenrigsministeriet i de senere år udført et omfattende arbejde med henblik på denne konference, og der har fundet meget omhyggelige rådslagninger sted med andre lande. Vi har rådført os dels med vore allierede inden for nato, dels med de øvrige 8 lande, der deltager i det politiske samarbejde i henhold til Luxembourgrapporten, dels med det øvrige Norden. Hertil kommer en lang række tosidede drøftelser med adskillige østeuropæiske lande og med neutrale stater. Alle disse samtaler har været nyttige, fordi de har givet os et nogenlunde klart billede af andre deltagerlandes interesser og ønsker i forbindelse med konferencen.

Men uanset det store forberedende arbejde er det givet, at forhandlingerne i Helsingfors ikke bliver lette. Hver deltager har sine mål, som ønskes realiseret, og disse mål er naturligvis ikke identiske.

Udover et sikkert oprigtigt ønske om afspænding er den målsætning, som fra østlig side synes at være den centrale, at opnå en slags formel bekræftelse af den herskende tilstand i Europa. Der er også en tydelig interesse fra østlig side for et udbygget økonomisk og teknologisk samarbejde.

Fra vestlig side ønsker man selvsagt i første række at sikre freden og forståelsen mellem nationerne. Det søges nået bl. a. ved at